

6. decembra rozprávala mama medvedica príbeh o tom, ako sa medvedík stretol s Mikulášom.

Mikuláš

Stmievalo sa. Medvedíkovi sa zdala cesta do Betlehema nekonečná. Do tváre mu vialo čoraz viac snehových vločiek. Zažmurkal a na chvíľu privrel oči.

Nečakane ho niekto potiahol za uško a spýtal sa: „Kam si sa vybral o tomto čase, medvedík?“

Prekvapený medvedík sa otočil. Stál pred ním Mikuláš.

„Idem do Betlehema za dieťaťom,“ zabručal medvedík.

Mikuláš sa usmial: „Aj ja tam mám namierené.“ Ani nečakal na odpoveď a posadil medvedíka na somárika.

Keď prišli do dediny, medvedík zbadal za osvetlenými oblokmi zvedavé detské tváričky.

„Na čo asi čakajú?“ pomyslel si.

Zrazu si predo dvermi všimol vyčistené čižmičky.

„Dnes je Mikuláša! Pomôžeš mi, medvedík?“ spýtal sa Mikuláš a otvoril veľké vrece, plné jabĺčok, orechov a perníkov.

Medvedík prikývol a všetko s radosťou porozdával do čižmičiek. „Vo vreci už nič nie je!“ sklamane zvolal.

„Ani sa nenazdáš a budeme v Betleheme,“ posmelil ho Mikuláš.

Medvedík si pretrel oči. Už sa rozvidnelo a svietilo slnko. Vedľa neho v snehu ležalo mikulášske vrecúško. Stálo na ňom: „Pre medvedíka.“

Vari sa mu to všetko iba snívало?

Keď mama medvedica dorozprávala príbeh, usmiala sa. „Mikuláš sa vydáva na cestu každý rok v rovnakom čase. Vianočné obdobie je plné tajomstiev,“ povedala a ukázala na vrecúško, na ktorom bolo napísané: „Medvedíkovi od Mikuláša.“

